

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: BREV TIL: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1812-10-12)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "BREV TIL: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1812-10-12)", i *Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812*, Cohens Bogtrykker, s. 28. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990082-000-shoot-L0019900820000011.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Danbyholm ved Nykjöping d. 12te Oktober 1812

Kjereste Moder!

Kan vel nogen være en flittigere Brevskriver end jeg? Hvem skulde troet om en saa uordentlig og uordholdende Person, at han i 4 til 5 Dage skulde skrive to Breve efter hverandre? Men det er mig nødvendigt at underholde mig med mit kjære Hjem, det er, saa at sige, min eneste Recreation. Jeg har ingen Fata havt paa Veien, intet af Betydenhed er arriveret mig efter Afreisen fra Strömsberg. Men her var, som jeg skrev i mit forrige Brev, et stort Middagsselskab Dagen før vor Afreise. Her saae jeg Jönköpings og de omliggende Herregaardes beau monde forsamlet. Jeg tog mig en Dame til Bords, ligesom de øvrige Herrer. Men jeg var i stor Forlegenhed med, hvorledes jeg skulde titulere hende; thi jeg kjendte ikke en eneste i hele Selskabet. Endelig fik jeg under-haanden at vide, at det var en Frøken. Hun var i lignende Casus med mig; thi endskjønt jeg talte saa godt Dansk, at hun havde ondt for at forstaae mig, saa fik hun dog i sit Hoved, at jeg maatte være Gustav Taube. I den Anledning-opstod en moersom Samtale, som jeg vil afskrive, saa godt jeg kan.

Frøkenen. Hur lång Tid har Grefwen varit i Köpenhamn?

Jeg. Han har været der i 15 Maaneder.

Frøkenen (med Forundring) Ja saa? (Pause.) Har Grefwen kjendt en Geheimeraad Rosenkrantz i Köpenhamn?

Jeg. Jeg troer neppe, at de have kjendt hverandre.

Frøkenen (med Forundring) Ja saa? (Pause). Kors! Det er ubegribeligt, hvor Grefwen bryter my eke paa Dansken.

Jeg. Ja det er naturligt, han har ogsaa været saa længe i Danmark.

Frøkenen. Ja, jag mener unga Grefwen.

Jeg. Ja han ogsaa.

Frøkenen saae paa mig med Forundring, Nu hviskede hun nogle Ord til den Dame, som sad hende nærmest paa den anden Side, som var en Frøken af Huset, der oplyste hende -om Tingens Sammenhæng, som hun siden fortalte mig, og jeg ogsaa strax begreeb. Jeg brød mig om ingen Ting, men taledede atter til hende, men hver Gang jeg aabnede s. 29 Munden for at tale, begyndte hun strax at lee. Siden hviskede hun sin Feiltagelse til de øvrige Damer i Selskabet, som ligeledes begyndte at lee, hver Gang jeg talte til dem. Saaledes maatte jeg tie reent stille. Hermed var ikke min Ulykke forbi, thi om Eftermiddagen producerede Grev Taube sin Harpe, og han selv og en anden Herre tracteerde os vist i 3 Timer med den nederdrægtigste Concert af Verden. Den fremmede Herre, som forestilte en Musikkjender, opfordrede en Mamsel i Selskabet, som havde en ganske god Stemme, til at synge nogle svenske Viser, hvortil han accompanerede hende med den forfærdeligste Langsomhed. Hun sang reent ud, uden mindste Kunster, næsten saa ligefrem som Mr. Calais. ¹⁾ Men vi manglede ingen Mad. Fourés ²⁾ til Afvexling. Thi en Oberstinde, som Naturen havde givet saa megen Stemme, som man behøver til den daglige Tale, vidste i en Fart at producere sig, fortrængte den stakkels Mamsel, og lod sine Talenter, for Contrastens Skyld, brillere paa hendes Bekostning. Hun havde saa mange Rullader og Manerer, at hendes hele Legeme, Hoved, Hals, Arme, Been derudover kom i Bevægelse, i Særdeleshed Øinene, thi disse rullede hun omkring, som om hun havde Convulsioner. Jeg stod i en Krog i Vinduet, og bandede saa smaat over, at jeg var reist fra Danmark, jeg tænkte ikke paa, at et Selskab fra de smaa Kjøbsteder i Danmark vilde være lige saa kjedsommeligt. — Her paa Danbyholm er jeg kommen paa bedre Tanker. Grev Hamilton er en meget behagelig Mand, ung, smuk og rask, han har megen Lighed med Thomas Smidth baade i Udseende og Væsen, kuns ikke saa overgiven; saa at hans Kone er langt bedre forsynet end den stakkels Grevinde Taube; jeg vil just ikke vende Sætningen om, thi Grevinde Taube er meget smukkere end Grevinde Hamilton. Hun har kuns en flygtig Lighed i Ansigtstrækkene med sin Søster. Forresten er hun meget høiere og smalere, vel propotioneret, og har et langt friere og elegantere Væsen. Grevnen har været i Danmark; han var i Helsingør og besøgte Grev Wrangel, da han laae der af sin Blessure. Han taler med megen Agtelse s. 30 om Danmark, og taler paa en moersom og interessant Maade om alting. Naar man taler med ham, glemmer man ganske, at han er en Greve. Danbyholm er en høist gammeldags Bygning, gammeldags Værelser og gammeldags Meubler, ligesom de forrige Eiere have efterladt det, hvis Portraiter hænge paa Væggene. Haven seer ligesaa ærværdig ud som det øvrige, thi her ere lange brede lige Gange, bevoxede med Græs efter gammel Mode; under Huset ere Hvælvinger i Jorden. Jeg takker Gud, at jeg har Værelse med Gustav, thi Folkene have vist Ret i, hvad de fortælle om overnaturlige Ting, som tildrage sig her. Rundt omkring Gaarden ere Søer og høie Bjerge, bevoxede med Graner. Her gaaer alt brillant til. Gustav og jeg have en Tjener til vor egen Disposition, men vi have ikke megen Moerskab, thi vi have faaet et sandfærdigt Oktobers-Veir, idelig Regn og smudsige Veie. Her findes rigtignok et Bibliothek, men det bestaaer meest af franske Bøger. I Overmorgen reise vi herfra, og paa Torsdag tænke vi at være i Stockholm. —

Naar jeg ret betænker det, kan man dog ikke sige, at Grevinde Hamilton har noget elegant Væsen; men hun er friere, muntrere og især mere snaksom end hendes Søster, gjør bedre honneurs og har intet af sin Søsters Forlegenhed. — Vær nu fornuftig, kjære Moder, medens jeg er borte, det er at sige: gaae ikke aliene paa Gaden, men lad Hertz eller en anden ledig Person følge med, og tag ham smukt under Armen. Til Gyllembourg skal jeg skrive, saasnart jeg nu faaer noget interessant at fortælle ham om hans gamle Venner og Bekjendte, hvilket jeg haaber at ville snart skee, naar jeg kun først kommer ud af den Lethargie, hvori jeg nu befinder mig. Hilsninger fra Greven, Grevinden og Gustav, saavel som mine Hilsninger til Kjøbenhavnske Venner og Bekjendte, springer jeg nu og for Eftertiden forbi. Du veed, hvem jeg af Hjertensgrund ønsker at hilse, og hvem Du for Høflighedens Skyld bestandig maae formælde min Respekt, naar Du seer dem. Lev nu vel og vær, om ikke saa præcise som jeg, saa dog ikke alt for langsom eller efterladende i at skrive mig til.

Din
J. L. H.

s. 31Thomasine Gyllembourg.